

Francesc Camps felicita Joaquín Ripoll davant el somriure del secretari general del PP valencià, Ricardo Costa. Tot i les abraçades, Camps ha intentat, de totes passades, eliminar el zaplanisme que encarna Ripoll, actual president de la Diputació i el PP alacantins.

Camps cau a Alacant

Els zaplanistes s'han fet forts a les comarques alacantines. Francesc Camps no ha pogut situar al capdavant d'aquesta direcció provincial Manuel Pérez Fenoll, que competia amb el president de la Diputació, José Joaquín Ripoll, per liderar el PP a la segona província de l'estat espanyol en nombre de militants. Va perdre de cinc vots... I sense que Zaplana hi anara a votar.

Contra Madrid i contra la direcció autonòmica del PP, Joaquín Ripoll, el líder dels populars alacantins, ha eixit victoriós del torcebraç que ha mantingut les darreres setmanes amb el president de la Generalitat, Francesc Camps, per al control del PP d'Alacant, que conservarà quatre anys més. A Oriola, durant el congrés del 14 de desembre proppassat, Camps no tan sols va patir la primera derrota orgànica des que Zaplana el col·locà a dit per dirigir el PP valencià el 2002; la cosa més greu és que va eixir del teatre Circo, l'escenari del congrés, entre la xiuladissa d'una bona part dels compromissaris del Baix Segura i d'Alacant.

En un congrés marcat per la confrontació interna i la tensió, Ripoll s'im-

posà per només cinc vots a Manuel Pérez Fenoll, alcalde de Benidorm, el candidat que tenia el suport de Camps i de l'aparell de la direcció autonòmica del PP. La divisió interna, per tant, torna al PP d'Alacant, i el conflicte, ara per ara, sembla que és de mal resoldre. Les pressions del Consell –membres del govern valencià, que acudí en ple per donar suport a Fenoll, participaren directament en els *contactes* amb alcaldes per tal que canviaren de bàndol– i la pluja de milions que l'executiu de Camps havia promès 48 hores abans en una sessió del Consell feta a Alacant –en què premiava els municipis campsistes i marginava els ripollistes– van ajustar al màxim el resultat del congrés. Això, fins i tot, obligà Madrid a intervenir-hi: els enviats del PP estatal van ordenar un segon recompte abans de validar la victòria de Ripoll, l'home que s'ha enfrontat a l'enorme poder de Camps.

L'actual president de la Diputació d'Alacant ha estat el dirigent polític que, d'una banda, ha sabut mantenir la distància amb Camps I, d'una altra, soterrar definitivament el zaplanisme. Tot i que Ripoll és un dels fills polítics de Zaplana, és ben cert que, en aquesta ocasió, el dirigent alacantí ha volat a soles. Després d'una conversa telefònica amb Ripoll, Zaplana va decidir de no anar a Oriola, tot i que hi tenia dret, com a ex-president de la Generalitat.

Malgrat la victòria de Ripoll, no sembla que Camps vulga acceptar la humiliació de la derrota i dels xiulets que, per primera volta, va haver de sentir en un acte del seu partit. El titular del Consell no pot permetre que Ripoll s'envalentesca. El dirigent alacantí és incòmode per a Camps. La Generalitat volia una direcció provincial del PP diluïda i amb una mena de gestor que no entrebancara les negociacions sobre qüestions d'Alacant –per exemple, el control de la Caixa del Mediterrani–; i que rebaixara el to de la reivindicació.

Siga com siga, a hores d'ara, Francesc Camps, amb tot el seu poder, no ha estat capaç de controlar l'organització territorial d'Alacant, que és la primera del País Valencià i la segona de tot l'estat espanyol en nombre d'afiliats.

Per tant, a Camps no li resta cap més eixida que dividir el PP d'Alacant per tal que això li porte el mínim de conflictes.

Aquest escenari, per tant, no facilita pas una solució ràpida a la crisi. Ans al contrari. Els recels i les diferències entre l'organització del PP a Alacant i la cúpula autonòmica són evidents. Les intervencions de tots els qui prengueren la paraula en el congrés del PP a Alacant anaren plenes d'atacs al Consell i de crítiques a l'actuació de la cúpula autonòmica del PP, amb Ricardo Costa i David Serra al capdavant. L'alcalde d'Alcoi, Jordi Sedano, que ja prepara un remodelatge de les competències dels seus regidors per apartar els campsistes, va lamentar els atacs que ha rebut des de València i des de Madrid pel suport a Ripoll. I Gema Amor i Mónica Lorente van parlar de la lleialtat interna en una clara referència a Camps: la direcció del PP a Alacant va donar suport al president de la Generalitat per a la reelecció com a líder autonòmic dels populars, i ara ell ha pagat aquest favor muntant una candidatura alternativa. Però Camps no perdona a Ripoll que, en sis anys, no s'haja doblegat

mai al seu poder i creu que, tard o d'hora, li ho farà pagar.

El discurs d'ambdós candidats –amb una visió antagonista del projecte del PP– i la tensió de la votació –vuit de les deu taules de votació es decidiren per la mínima cap a un costat o l'altre, i a les altres dues la diferència de Ripoll fou de vint i vuit, respectivament– acabaren calfant l'ambient. La xiulada a Camps, entre crits que l'acusaven de trencar el PP, va ser una bona mostra de l'estat d'excepció que viu el PP a Alacant.

Siga com siga, el resultat permet a Ripoll de conformar una executiva monocolor, de plena confiança i sense cap participació del campsisme. Cap ni un dels fidels de Camps no té presència a la direcció provincial del PP. El titular de la Diputació ha confiat els llocs clau de l'executiva als seus: Mónica Lorente, alcaldessa d'Oriola, ocuparà la secretaria general; el diputat alcoià Miguel Peralta serà el coordinador; Carlos Mazón, Gema Amor, Miguel Ortiz i Jordi Sedano es faran càrrec de les quatre vice-secretaries; Macarena Montesinos, una històrica del PP a Alacant, serà la responsable del comitè de llistes.

Triple amenaça per al president

Passats els tres congressos provincials del PP valencià, el resultat no és gaire engrescador per a Francesc Camps: per bé que, tant a Castelló –divendres 12– com a València –dissabte 13–, el

Alfonso Rus

J. Joaquín Ripoll

Carlos Fabra

candidat oficial no va tenir cap alternativa, l'únic lloc on hi havia contesa –diumenge 14, a Alacant– va acabar amb la derrota per la mínima, però cruenta, de l'alcalde de Benidorm, Manuel Pérez Fenoll, la cara visible del campsisme al sud. L'aspirant zaplanista, José Joaquín Ripoll, ha acusat Camps i els seus de repartir el pressupost atenent les filies i fòbies partidistes, cosa que no fa pas presagiar una relació gaire fluida entre Alacant i València. D'una altra banda, els problemes amb la justícia de Carlos Fabra –que podria preparar el seu relleu amb el vice-alcalde de Castelló de la Plana, Javier Moliner– i la indiscreció d'Alfonso Rus –alcalde de Xàtiva (Costera) i president de la Diputació de València– tampoc no criden a l'optimisme: una de les píflies de Rus fou reconèixer en un míting, davant Mariano Rajoy, que Camps li havia demanat que recollira, amb urgència i si no volia perdre el càrrec, el màxim d'aval en favor del gallec.

V. M.

Peralta radiografia la crisi

Va ser el diputat Miguel Peralta, al llarg del discurs en què va presentar l'informe de gestió de l'executiva, que va radiografiar el divorci entre Camps i els partidaris de Joaquín Ripoll. Peralta, ex-conseller de Camps, va intervenir com a secretari general i va posar sobre la taula allò que la cúpula del PP d'Alacant pensa sobre l'actuació del president de la Generalitat i que, fins ara, molt pocs havien gosat dir. Va carregar contra la direcció autonòmica PP, que va acusar de generar el conflicte i la divisió a Alacant; va criticar la mesquinesa del Consell en utilitzar les subvencions públiques com a arma per a interferir en el congrés; i va reivindicar les figures de Zaplana i Aznar, un tabú a qualsevol acte del PP.

GENERALITAT VALENCIANA

En una duríssima intervenció —Peralta mateix va advertir que tenia una notable càrrega subjectiva—, va retraure al candidat campista, Manuel Pérez Fenoll, les seues crítiques sobre el funcionament del PP. “Ningú no s’ha queixat en 33 reunions que ha dut a terme el comitè executiu”, va assegurar abans de defensar el respecte que, al seu parer, ha tingut la direcció de Ripoll amb les agrupacions locals. “Nosaltres no hem modificat candidatures, a diferència d’allò que ha passat en unes altres instàncies del PP”, en un clar atac tant a la cúpula autonòmica del PP com a la direcció estatal pel fet de canviar candidatures dels municipis més importants.

Després d’acusar el Consell de “mesquí” per haver emprat el repartiment de subvencions per interferir en el congrés i acusar València de generar una fractura “interessada”, l’ex-conseller de Camps no es va conformar a defensar la figura de Zaplana. També va defensar l’ex-president espanyol José María Aznar, una al·lusió, a hores d’ara, políticament incorrecta dins del PP. “Qui pot entendre que no es puga parlar obertament de José María Aznar, de la seua tasca i dels seus governs i que es diga que si Eduardo Zaplana ve a la Comunitat Valenciana és que trama alguna cosa?”, es va preguntar Peralta a la part final de la seua intervenció.

Amb aquest resultat, Joaquín Ripoll guanya temps —té quatre anys davant seu, una eternitat en política— i un cert marge de maniobra. Però també és cert, com assenyalaven els campistes, que la candidatura encapçalada per Fenoll i amb un paper estel·lar de l’alcaldessa d’Alacant, Sonia Castedo, ha aconseguit de conformar una alternativa clara a la qual dona suport la meitat del PP, amb una forta presència a les grans ciutats. Igualment, aquesta llista ha reeixit a reduir els suports de Joaquín Ripoll i a deixar palès que el president de la Diputació ha guanyat el congrés només

per la sobrerrepresentació dels municipis menuts, la majoria dels quals depenen, en gran mesura, de les subvencions de la corporació provincial alacantina. Aquest suport rebut al congrés és, precisament, el que permet al president de la Generalitat de començar a preparar de seguida els congressos locals, que han d’esdevenir una segona volta del congrés provincial. Fenoll ja ha anunciat que presentaran candidat allà on puguen. Ha llegit el pensament a Camps. La batalla no ha fet sinó començar.

Pere R. Fernández

“Ser del PP és molt emocionant”, va dir Camps en concloure el congrés provincial d’Alacant. Per vosaltres, que anàveu contra el seu candidat i heu acabat guanyant, sens dubte que ha estat ben emotiu.

—Va ser una jornada emocionant, precedida d’uns dies durs, i ara només cal que tots remem en la mateixa direcció. Cal respectar el resultat legítim de les urnes i no violentar la militància. N’hi ha que no semblen disposats a respectar això, que volen continuar fent soroll i no acabar tot aquest embolic.

—Camps estava convençut que guanyaria el congrés?

—Jo crec que sí, perquè, si no, no té sentit que s’haja enredat en una aventura com aquesta. Venia d’un congrés regional amb el 98% de suport i, si va involucrar-se, és perquè pensava que tenia totes les de guanyar... Però s’ha trobat amb la realitat d’Alacant: malgrat les pressions, les coaccions, les intimidacions i els oferiments que hi ha hagut, la gent d’Alacant és d’Alacant, és lleial i vol que Joaquín Ripoll, després de la bona feina que ha dut a terme, continue essent el president.

—Què significa Eduardo Zaplana, per a tots vosaltres?

—Per a mi, Zaplana és un amic, un bon amic, una persona que estime i que respecte. Va ser la persona que va fer el tomb polític en aquesta comunitat, qui va situar-la al mapa del progrés i de la prosperitat, i això ningú no ho oblida. El temps posa cadascú al seu lloc; és, merament, una qüestió de temps. Crec que la gran majoria de ciutadans d’aquesta comunitat mai no oblidaran que Zaplana ha fet molt, i molt positiu, per aquesta comunitat. Pense que hi ha dues actituds inherents a la persona, o almenys així hauria de ser: el respecte als amics i la família, i la lleialtat.

—Camps no ha estat lleial, amb Zaplana?

—Em remet a les proves.

—Heu parlat amb ell, després del congrés alacantí?

—Jo, personalment, no ho he fet encara.

—I Ripoll?

—Sí.

—I com respira? Deu estar orgullós, de tots vosaltres?

—...